

Osma glava DUSHEVNA BORBA

Marina se vurna v kyshti nespokojna. Chuvstvashe v sebe si neshto, koeto drug pyt ne be chuvstvala. Ne znaeshe kakvo e, no znaeshe, che neshto ja sviva tam, pod syrceto. Tja razbra – obichashe Emo. “No zashto, zashto? – zapita se s uplaha tja. – Kak mozhe da si mislja takiva neshta? Bozhe moj!”

Marina beshe usetila tova chuvstvo, no ne se zamisljashe nad nego i go potiskashe v sebe si, ne mu davashe volja, pazeshe se drugite da ne razberat, che ima neshto... Krieshe ljubovta si... No sega zapochna da syzhaljava. “Ne sym bila prava, mozhe bi, trjabvashe da mu kazha.” No ne, tja vednaga si kaza: “Gluposti! Kak shte mu kazha, a ako toj ne me obicha? Ami ako mi se smee? Mozhe da kazhe i na prijatelite si i te shte mi se podigravat. Bozhe moj! Zashto se vljubih v nego?”

Kak mozha da pomisli za tova! I to tochno dnes, kogato toj, mozhe bi, si nameri prijatelka. “Ili trjabvashe da mu kazha, ili trjabvashe vyobshte da ne mislja za tova – pomisli si tja pak. – Gluposti! Samo gluposti ima v glavata mi!” – reche si tja i jadosano hvyrli chantata si.

“Poleka, poleka! – kaza si tja. – Kakvo ti e vinovna chantata! Emo e vinoven. Ako ne mi beshe pravel takova vpechatlenie, njamashe da se vljubja v nego. Toj e tolkova glupav, che ne mozhe da byde! Oshte e dete. Kakvo mozhe da ochakvam ot nego? Mislja si gluposti! Otkyde nakyde pyk se setih za tova!”

- Marina! – chu se glasyt na majka j. – Hajde da objadvame.

- Ej sega.
- Hajde, po-byrzo! Shte izstine supata.
- Neka izstiva.
- Marina, kakvo ti e? – majka j vleze v stajata i ja pogledna v liceto.
- Nishto.
- Kak taka nishto?
- Ami taka.
- Neshto v uchilishte?
- Ne.
- A kyde?
- Nikyde.
- Neshto s prijatelkite?
- Ne! Zashto me pitash?
- Ne se syrdi, Marina, vizhdam, che e stanalo neshto i pitam. Znaesh, majka sym ti, i me boli, kogato te gledam, che si raztrevozhena za neshto.
- Ne sym. Prosto sym umorena.
- Mozhe i da e taka. Hajde, ela da objadvame.
- Sashka vyrna li se?
- Ne. I zaradi neja se bezpokoja.
- Tjah gi pusnaha po-rano.
- Tja, kato si idva, e mnogo razsejana i zatova me bezpokoi.
- Nejnijat klas e mnogo lud.
- Taka li? Nali sa samo momicheta?
- Samo momicheta sa, ama...
- Kakvo?
- Ne trjabvashe da ja ostavjash v takyv klas, nali ti kazah oshte v nachaloto da ja premestim.
- Che losho li e v tozi klas? Njama momcheta.
- Njama, ama si gi tyrsjat!

- Marina!
- Taka e. Az sym tam i znaja. Tyrchat po nashite momcheta.
- Marina!
- Kakvo? I nashata Sashka, i tja. Misli, che ne ja vizhdam.
- Zashto me trevozhish i s tova?
- Tja me jadosva.
- Sestra ti e. Zashto prikazvash taka?
- Zashtoto ja obicham i ne iskam da pravi gluposti.
- S koe momche se zakacha?
- S edin ot "V" klas.
- Ti j kazhi. Tja shte te razbere. Ako j zabranja az da se zanimava s тази работа, tja shte se nasyrchi, nali znaesh, vsjako zabraneno neshto e po-sladko.
- Tiho, idva.
- Dobyr den, mamо.
- Dobyr den. Zashto zakysnja?
- Bjah s prijatelkite. Otidohme da si kupim bileti za kino.
- Koga shte hodish?
- Sega.
- Hajde da objadvash togava.
- Idvam. Marinche, ja mi kazhi тази vashata Iskra dobra li e? – zapita Sashka.
- Ne znam.
- Dneska v koridora se skarah s neja.
- Zashto?
- Ami...
- Hm!
- Ama tja...
- Kakvo tja! Njama da se karash s po-golemite.
- Kato sme zajcheta, da ne mislish, che shte mylchim!

- Hajde, hrani se po-byrzo, che shte zakysneesh – podkani ja majka j.

Marina se zamisli: “Sestra mi e trygnala s onzi, deto go poznava samo ot edin-dva meseca, a pyk men me e strah da kazha na Emo, s kojto tolkova vreme sme syuchenici, che go obicham! Bozhe moj! A trjabva da davam primer na sestra si, trjabva da j kazha da ne se podvezhda po onzi tam. A tja ako me vidi pone vednyzh s Emo, oshte poveche shte se okurazhi. Oh! I mojata ne e leka! Kakvo da se pravi. Trjabva da se primirja. Sestra mi e glupava i na vsichko otgore se mychi da lyzhe. A Emo pone e chesten, nikoga ne sym go chula da lyzhe. Oh, da mu se ne vidi! Zashto e tolkova glupava sestra mi? Az kato bjah v deveti klas, dori ne pomisljah da se zakacham s njakoi po-golemi momcheta...”

- Marinche, az otivam. Chao.

- Chao, Sashke.

- Mamo, trygvam.

- Dobre.

Majka im vleze v kuhnjata.

- Sled kinoto njama da se bavish mnogo, nali?

- Ami shte vidja.

- A koga shte si uchish?

- Za utre njamame mnogo.

- Hm.

- Njamame, ma, mamo!

- Dobre, dobre, hajde vyrvi, da ne zakysneesh.

Kogato Sashka izleze, Marina kaza:

- Ne e losho momiche, ama gluposti pravi.

- Ne moga da j zabranja da hodi na kino.

- Ne sym kazala takova neshto. Ama otkakto vleze v gimnazijata, se promeni. Beshe tolkova dobra.

- E, hajde, ne e propadnala.

- Ne e.
- Ti shte se pomychish da j pomognesh.
- Shte se pomycha.

I izvednyzh Marina reshi v sebe si: “Kakvoto i da stane, Emo njama da razbere, che go obicham. Trjabva da zavyrsha gimnazijata, posle shte byde po-lesno.”

- Marina!
  - Da?
  - Kakvo ti e?
  - Nishto.
  - Ne me chuvash.
  - A! Kazala li si neshto?
  - Ami da, razbira se.
  - Oh, izvinjavaj, ne sym te chula, zamislih se, i...
  - Marina, ima ti neshto. Ne krij.
  - Trevozha se za Sashka.
  - Ne, ne. Ne e tova. Kazhi mi. Shte ti olekne.
  - Nishto ne se e sluchilo, mamo.
  - Zashto me trevozhite?
  - Kakvo te trevozha sega? Ne moga i za sekunda da se zamislja! V kraja na kraishtata, kakvo iskash? Samo tebe da slusham, da ne bi da izpusna kakvo shte kazhesh.
  - Marina!
  - Taka e.
  - Oh! Njama da te pitam. Ne se jadosvaj! Az kato vsichki majki.
  - Znaesh, che mi e neprijatno da me razpitvat.
  - Njama veche, Marinke.
- Marina se uspokoi i otide v stajata si.